

LA MISSIÓ DELS ÀNGELS

PAUL CLAUDEL

L'àngel, en els nombrosos textos de la Bíblia que en parlen, apareix com el missatger de Déu envers l'home, portador d'un missatge particular, i és aquesta funció relativa a nosaltres que li ha valgut el nom amb què el designem *angelus*, missatge. De l'àngel del Paradís al de l'Apocalipsi que jura que «no hi haurà més tardança», des de l'àngel aparegut a Manué fins al que instrueix Zacaries i guia el jove Tobies, des del qui consola Agar fins al qui allibera sant Pere, en tota relació sagrada apareixen aquests germans terribles, instructius i compassius.

Però la plenitud d'aquestes funcions de missatger correspon per dret a Gabriel quan anuncia a la Verge de Natzaret «que ha trobat gràcia i que el poder de l'Altíssim la cobrirà amb la seva ombra». Sota la Llei nova, aquesta funció ocasional dels àngels, aquesta missió especial i limitada, ha perdut la seva importància, ja que el mateix Déu és amb nosaltres i resideix en el cor mateix de la nostra societat sota el vel de l'Eucaristia així com en la persona del seu ministres. Aquest és l'Àngel del gran Consell, el Missatger del disseny de Déu, que és amb nosaltres fins a la fi dels temps. I és la Verge mateixa que s'ha encarregat de dir-nos que ell ens ensenyarà tot el que hem de fe.

La funció permanent dels àngels, vull dir en relació amb nosaltres, és la d'àngels custodis exposada en el cèlebre text de l'evangeli: «Mireu de no menysprear cap d'aquests petits, per- què jo us dic que els seus àngels al cel veuen contínuament la faç del meu Pare del cel». L'Església interpreta que Déu ha donat a tot home que ve al món un guia espiritual que l'acompanyi al llarg del camí de la vida, com Rafael ho feu amb Tobies.

Entre els àngels i nosaltres hi ha quelcom de permanent. Hi ha una mà que no deixa la nostra, fins i tot quan dormim... A la terra en què estem, compartim el pols i els batecs del cor amb aquest germà del cel que parla amb el nostre Pare. Però, en últim terme, què hi ha entre ell i nosaltres? Amb quin cap hi estem lligats? Amb quelcom molt més important que la mà. Jo percebo aquesta llum interior de la bona consciència... Què potser no se'ns diu, efectivament, a l'Evangeli, «benaurats els nets de cor perquè veuran Déu»? L'àngel mai no ha deixat de veure'l. Però quan nosaltres tenim el cor pur, tots els obstacles desapareixen entre l'esperit que hi veu i l'ànima feta per ser il·luminada. Hi ha continuïtat per mitjà de la mà entre aquest ull i el nostre cor.